

Coup Lawson

Aan een ingezonden brief in *de Volkskrant* van 26 augustus j.l. van George Lawson, de directeur van het nieuwe Nederlands Fonds voor de Podiumkunsten+, vallen ons twee zaken in het bijzonder op.

Allereerst stelt Lawson dat ‘geen enkele subsidie is afgewezen op een ander criterium dan kwaliteit’. Na bestudering van de meeste door zijn commissie Muziek uitgebrachte adviezen moeten we stellen: Lawson is een kleine jokkebrok. Als er namelijk iets opvalt aan de advisering, is het wel dat ensembles die de afgelopen vier jaar van het vorige kunstenplan de engelen uit de hemel hebben gespeeld en daar veel succes mee hebben ge oogst, er niet op hoefden te rekenen dat dit een factor van betekenis bij de beoordelingen zou zijn. Het eerste criterium bleef wat men op papier had weten te zetten aan beleidsplannen met vooral veel rimram rond ‘cultureel ondernemerschap’.

Hoe zouden de leden van de muziekcommissie al die kwaliteit ook hebben moeten constateren? De ensembles die om inzage in de verslagen van dat concertbezoek vroegen werden afgewimpeld. Het sterke vermoeden is dat er nauwelijks concertbezoek is geweest. Dat zou een unicum in de geschiedenis van een beoordelingscommissie muziek zijn.

Het tweede wat ons uiterst heeft getroffen is de ronduit beschamende regentenmentaliteit die over dit deel van ons kunstleven is neergedaald. Waar fondsen er in het verleden altijd op uit waren om de kunstvorm waarover men moest oordelen tot groter bloei te laten komen, hebben de adviezen nu alle schijn van een van tevoren goed overdachte moordaanslag op met name de ensembles voor nieuwe muziek. Dit feit is opmerkelijk: een fonds dat zich tegen zijn gebruikers als groep keert en dat de snoeschaar rigoureuus inzet om dit tot nu toe bloeiende en internationaal bewonderde deel van ons muziekleven in één klap van zijn allure en veelzijdigheid te beroven. Je vraagt je af welke hoogmoed de directie van het Fonds heeft bezielde, om gezellig in het warme kantoor te beslissen dat het maar eens afgelopen moest zijn met die bloei en die veelzijdigheid. Sinds wanneer is een Fonds ervoor om het muziekleven te frustreren en tegen te werken?

Feit is wel, dat voor alle niet met het haat-de-nieuwe-muziek virus besmette toeschouwers duidelijk is, dat de Nederlandse veel geprezen, veelzijdige, creatieve en prettig anarchistische ensemblewereld ernstig is beschadigd door een uit de a-musische wolken van het ministerie neergedaalde ambtenaar. Het NFPK+ en het ministerie heeft van meet af aan elk zinvol contact met het veld afgehouden. Keer op keer hebben bijvoorbeeld de componistenbonden om gesprekken gevraagd, nooit werd er iets gehonoreerd dat het begin kon zijn van een dialoog tussen het Fonds met de mensen die ook daadwerkelijk die kunst maken. De afkeer van de ambtenaren van het ministerie voor nieuwe muziek heeft kennelijk gewonnen. Wij bezien de puinhopen.

Cornelis de Bondt – *componist en docent Koninklijk Conservatorium in Den Haag*

Peter-Jan Wagemans – *componist en oud-bestuurslid van het Fonds voor de Scheppende Toonkunst*